איפסיקא ליה כרעא דה"י דהעם בניקבא

אתא לקמיה דר' אבא א"ל אם זו אמשתייר בו

כשיעור אות קמנה כשר ואם לאו פסול:

ראמי בר תמרי דהוא כן חמוה דרמי בר דיקולי

עין משפמ נר מצוה

קו א מיי' פ״א מהלכות תפילין הל' כ טוש״ע א״ח סימן לג סעיף טו: קח ב מיי' שם הל' יט טוש״ע

שם סעיף טו: קמ ג מיי' פ״ה מהל' תפילין וס"ת הל' ג סמג עשיו יט ע אל ג טמג עם ן כה טוש"ע יו"ד סימן רעד סעיף ו וא"ח סימן לו סעיף

ג: קי ד טוש"ע א"ח סימן לב סעיף כה: קיא ה ו ז מיי פ"ז מהלי תפילין הלכה יב יג טוש"ע י"ד סימן רעט סעיף

שימה מקובצת

ל) אם נשתייר: ב) דהוא רמי ל) אם נשתייר: כן דהוא רמי בר דיקולי: ג) שמונה. ס"א עשר: ז'ן תיבת אחד נמחק: סן תיבת ובא נמחק: ו) חזור לאחורך: ו) שלשה שלשה זיונין: ל) תיבות דבי רב נמחק: ע) בהקב"ה הוה לו יתיב׳ הרי נמחק: י] חוזר בו אני קושר לו כתר: י**ל**) בכור. בתפילין בפרשת והיה כי אחרון שבקדש לי כל במשך הגלו של וי"י אירע:

'ע) במקולין במקום:

'ע) במסרקות של ברול:

עו) ואחד נוטה למעלה:

עו) דהיינו דהכי: יו) ואויר.

ניא דעפה: יו) יודצא.

בריימא דשמואל מצאחי.

העולה דומה לאמרהרה שאיי העולם דומה לאכסדרה שאין לה אלא שלשה זויות והעולם הזה אין לו אלא ג' טעות בכל דף ודף אז: כל) דף . שלמה הס״ד ומה״ד אי אית בההוא: ככן אע"פ שיש בכל שאר הדפין הרבה טעיות הס"ד:

זיל אייתי יגוקא דלא חבים ולא מפש בו'. מעשה היה בגט שהיה ליפסיקא ליה כרעא דה"י. בתפילין: וי"ו דויהרג. כל בכור יא]א וייהיג וכן אייתי יגוקא דלא חבים ולא מפש בו'. מעשה היה בגט שהיה לירע בתקום נקב ונראה כמין וי"ד: דלא חכים. דאי חכים מבין יו"ד והביא רבי אליהו אירע בתקום נקב ונראה כמין וי"ד: דלא חכים. דאי חכים מבין מהך דשמעהין. שמחרף הוא לומר יהרג כלפי מעלה ואומר ויהרג: לא מפש. שאם מפאר במעשהיו מהך דשמעתין. ינוקא דלא חכים ולא טיפש וקרא בו כדת והכשירו מהך דשמעתין. שמחרף הוא לומר יהרג כלפי מעלה ואומר ויהרג: לא טפש. שאם מ"ר: רא" דא יהרג הוא ופסוד. יש לדקדק מכאן דכתיב ויהרג טפש אינו יודע לקרות אלא אות שלימה: **כחרים**. כגון התגין דס"ת:

חקר בלא וי"ו. מ"ר: שעמבו גץ. יש מפרשים ג' זיונים השנים ללד שמאל אחד מלמעלה ואחד מלמטה והאחד ללד ימין כזה שעטנ"ז ג"ן ל) ובפי שבת כתיבת יד מי רבי׳ ש"י לייר אחד מימין ואחד משתחל וחחד מלמעלה כזה עוד פיי שיש שעושין שלשחן עוד פיי שיש שעושין שלשחן למעלה כזה א מ״ר.

•) כחיב בשימושא רבה דמשמע
טט דלטטפות לריכה ג׳ ג׳ טט דלטטפות זיונין ור״ת כתב בתיקון ס״ת שלו שהוא שיבוש. מ״ר:

דחמריה לגניה דחי"ת. פיי שהנביה בהונטרס רגל שמאלו של ח' עד למעלה כזה ס) ור"ת פירש באמלע גגו של חית גבוה מעט כמו חטרתא דגמלא דבאמלע כזה ולפי׳ הקונטרס לא ימיישב כל כך הא דאמרינן בסוף הבונה (שבת דף קד:) כגון שנטלו לגגו של חית ועשאו שני זיינין: ומאי מעמא אית ליה תנא. פי' נקונטרס בסוף ה"י כזה ורבינו תם מפרש בתחילה כזה כמו תגא דד' בעירובין (דף יג.) ובסוטה (דף כ.) וכפירוש הקונטרס נראה שהכתר ללד פתח התשובה ותגא דקוף כיולא בו דאמר בפ' הבונה (שבת דף קד.) מ"ט מהדר תגא דקוף לגבי רי"ש אמר הקב"ה רשע אם מתה חוזר בך מני מעשה לך כתר כמותי. מ"ר: ותניא תיובתא. בחדא לאו תיובתא גמורה היא אלא דבדוחק מיתרצא. מ"ר: תנא אם יש בו דף אחד כו'. ודוקל מעיקרל דאי יכול לתקן במה שיחזור ויכתוב

איפסיקא ליה כרעא דוי"ו דויהרג בניקבא אתא לקמיה דרבי זירא א"ל זיל אייתי ינוקא יהרג חכים ולא מפש אי קרי ליה ויהרג כשר אי לא יהרג הוא ופסול אמר רב יהודה אמר רב בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות אמר לפניו רבש"ע מי מעכב על ידך אמר לו אדם אחד יש שעתיד להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו שעתיד לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות אמר לפניו רבש"ע הראהו לי אמר לו חזור לאחורך הלך וישב בסוף גו שמונה שורות ולא היה יודע מה הן אומרים תשש כחו כיון שהגיע לדבר יז אחד אמרו לו תלמידיו רבי מנין לך אמר להן הלכה למשה מסיני נתיישבה דעתו חזר יו ובא לפני הקב"ה אמר לפניו רבונו של עולם יש לך אדם כזה ואתה נותן תורה ע"י אמר לו שתוק כך עלה במחשבה לפני אמר לפניו רבונו של עולם הראיתני תורתו הראני שכרו אמר לו חזור יו [לאחורך] חזר לאחוריו ראה ששוקלין בשרו במקולין אמר לפניו רבש"ע יו תורה וזו שכרה א"ל שתוק כך עלה במחשבה לפני אמר רבא שבעה אותיות צריכות יו שלשה זיונין ואלו הן שעמנ"ז ג"ץ אמר רב אשי חזינא להו לספרי דווקני יו דבי רב ידחטרי להו לגגיה דחי"ת ותלו ליה לכרעיה דה"י חמרי להו לגגיה דחי"ת כלומר חי הוא ברומו של עולם ותלו ליה לכרעיה דה"י כדבעא מיניה רבי יהודה דף שלם אמאי יגנו. מ״ר: נשיאה מר' אמי מאי דכתיב יבמחו ביי'

עדי עד כי ביה יי' צור עולמים אמר ליה כל התולה במחונו בהקב"ה יו הרי לו מחסה בעולם הזה ולעולם הבא אמר ליה אנא הכי קא קשיא לי מאי שנא דכתיב ביה ולא כתיב יה כדדרש ר' יהודה בר ר' אילעאי האלו שני עולמות שברא הקב"ה אחד בה"י ואחד ביו"ד ואיני יודע אם העולם הבא ביו"ד והעולם הזה בה"י אם העולם הבא יודע אם העולם הבא בה"י כשהוא אומר ²אלה תולדות השמים והארץ בהבראם אל תקרי בהבראם אלא בה"י בראם [הוי אומר העולם הזה בה"י והעולם הבא ביו"ד] ומפני מה נברא העולם הזה בה"י מפני שדומה לאכסדרה שכל הרוצה לצאת יצא ומ"מ תליא כרעיה דאי הדר בתשובה מעיילי ליה וליעייל בהך לא מסתייעא מילתא כדריש לקיש סדאמר ריש לקיש מאי דכתיב 3אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן בא לטהר מסייעין אותו בא לממא פותחין לו ומ"ט אית ליה תאגא אמר הקב"ה אם חוזר [בו] אני קושר לו יו ייקשר מפני מה נברא העולם הבא ביו"ד מפני שצדיקים שבו מועמים ומפני מה כפוף ראשו מפני שצדיקים שבו כפוף ראשיהם מפני מעשיהן שאינן דומין זה לזה אמר רב יוסף הני תרתי מילי אמר רב בספרים ותניא תיובתיה חדא הא דאמר רב ס"ת

שיש בו שתי מעיות בכל דף ודף יתקן שלש ינְנז ותְניא תיובתיה "שלש יתקן ארבע יגנו תנא אם יש בו דף אחת שלימה מצלת על כולו: א"ר יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב יוהוא דכתיב רוביה דספרא "שפיר א"ל אביי לרב יוסף אי אית בההוא דף שלש מעיות מאי א"ל הואיל ואיתיהיב לאיתקוני מיתקן וה"מ חסירות אבל יתירות ילית לן בה חסירות מ"מ לא אמר רב כהנא משום דמיחזי כמנומר: אגרא חמוה דרבי אבא א"ל לא אמרן אלא בחסירות אגרא חמוה דרבי אבא א"ל לא אמרן אלא בחסירות

נא. ד"ה וזוכה כו' אל תקרי לור אלא לרן, ה) שבת קד. יומא לח: ע"ו נה.. ו) כתר. ל"ח. ז) [ע" בית יוסף יו"ד ס" (עי), מ) [שמות יג], רעטן, מ) [שמות יג], ע) מהרש"ל הגיה ברלש מהרש"א הגיה בראש ומהרש"ק הגיה בדפני,
 ופתח. ל"ק, כ) יליך הקב"ה יליך אומו כלומר. ל"ק.
 בטוי"ד סימן רעד לא הביא רק השני פירושים, מ) כתב רק השני פירושים, לרש"י לייר. ל"ק, נ) בשימושה רבה כתוב דט"ט דלטטפות לריכה ה' ה' זיונין כל"ל. ל"ק, ס) והיינו שלא לחלות רגל

מי מעכב על ידך. מה שכתבת שחתה

לריך להוסיף עוד עליהם כתרים: שהגיע לדבר. שלריך טעם: נתיישבה

דעהו. של משה הואיל ומשמו אומר

אע"פ שעדיין לא היבלה: במקולין.

יב] מקום הקלבין שוקלין בשרו כדאמר

בברכות (דף סה:) שסרקו בשרו במסרקות יג] ברזל: שלשה זיונין.

ג' תגין קטנים בכל אחת בשין ידן שורגל

השמחלית וכן בעין ברחש הרגל הפנימי וכן כולם וחותם ג' תגין חחד

נוטה לימין ואחד נוטה לשמאל ואחד

מון למעלה: שעטנו גן. והוא הדין

לנדיק כפופה ולנון פשוטה: דווקני.

שמדקדקים לעשות כתב מיושר: חטרי

לנגיה דחים. לגגו של חית עושין למעלה

כעין חוטר כזה לכלומר הקב"ה חי שוכן ברומו של עולם. חי"ת

היינו חי: ו**חלו כרעיה דה"י.** רגל

הפנימי של ה"י חלוי באויר ואינו דבוק

לגגו: הוה לו מחסה. דהיינו שון הכי

משמע על שבטחו ביי׳ עדי עד הוו

להם ביה יי' מחסה לור מעוז לעולמים:

אחת בה"י ואחת ביו"ד. חלק את שמו

והטיף מכל אות ג' טיפין ומאותן

טיפיז נעשו מים ואש יון ואויר וכל העולם כולו וכן כתוב בספר יצירה:

שדומה להכסדרה. שפתוח מתחתיו:

שכל הרולה לנחת. ממנו לתרבות

רעה יולא יח]: מעלין ליה. בפתח

העליון בין רגל שבתוכו לגגו: ולעיילו

בהך. פתח התחתון דנפיק ביה: לא

מסתייעה מילחה. דהבה ליטהר בעי

סיוע מפני יצר הרע הלכך עבדי ליה

סיוע פתחי יתירה: הוה ילין כי.

ים] (אותו) כלומר פותח לו להיות לך:

מסייטין אותו. אלמא בעי סיוע:

אים ליה סגא. לה"י כתר קטן בסוף

גגו דה"י: מעשיהם אין דומין כו'.

וכבודו של זה גדול משל זה משום הכי

ראשיהם כפופים דמתבייש מחבירו:

תרתי מילי אמר רב בספרים. בהלכות

ספרי תורה. ולקמן [ל.] אמרינן אידך

מילתא דרב: מללת על כולן. שאפילו

טעיות בכל דף ודף ב] אז מצלת עליהם

הך דף שלימה בא ומתקן: אי בההוא

מללת או אין מללת מי אמרינן

שלימה בלי טעות או דלמא שלימה

מד' טעיות אבל שלש לא איכפת

לן: הואיל ואתיהב. רשות לתקוני

ס"ת שיש ג' טעיות בכל דף מתקן להך דף בת ג' ומללת על כולם אף על פי שיש כב! ד' בכל שאר

הדפין: וה"מ. דאמרינן ד' יגנז כגון

חסרות שחסרו ממנו אותיות:

שלימה שלשה טעיות מאי.

תורה אור השלם

ישעיהו כו ד אַלַה תוֹלִדוֹת הַשְּׁמֵיִם 2. יָהָאָרֶץ בְּהַבְּרָאָם בְּיוֹם עשות יִי אֵלהִים אָרֶץ עשות יִי אֵלהִים אָרֶץ ְּיִשְׁמְיִם: 3. אם אם ללצים הוא יליץ וְלַעֲנָוִים יִתֶּן חַן:

מוסף רש"י שיושב וקושר כתרים לאותיות. לאמרינן בפרק הבונה (דף קד.) תגא דקוף לגבי ריי וכן שעטנ"ז ג"ץ שלריכים כל אות ג' זיונים כדאמרינן במנחות (CS) רחש הייין נממח לימין ולשמאל בגגו ממט וכן ראש השייין השמאלי וכן כל ראשי שבע אומיות הללו בכל מקום שהן מוחבת מא) גמ"ש חליא (שבת פמ.). ומ"ס תליא כרעיה. שחינה נדנקת עס גגה ליעול בהך. יקיף מחת רגלי הקו"ף ויכנס בפתח של יעין אותו. ומכינין . ימין מסי לו פתח הרא יליץ. מעצמו ן לא יסייעו עוהו ואם ימנטוסו ואם לענוים.
ולמדה טוכה הול ממשך יתן
חן. יסייעוהו מן השמיט
(שבת קד.). כיון שבא אדם
לטמא. ולהיות רשע
פרתחין לו. פתח הטומלה
ליכת כה כלומר מספיקון בידו וחין מונעין חומו מן השמים אם ללצים הוא יליץ. חס ללנים הוח בח להתחבר הוא ילין לא ימנעוהו ולא יעזרוהו אם לענוים. הוא בא להתחבר לענוים. הוא כא להתמבר ימן לו מן מי שבידו לימן. יומא לחם, והוא דכתיב יומא לחם. להוא דכתיב רובא דספרא שפיר. ברוצ כל דף מור כלא טועת שאין בכל דף או מללת עליהן דף שלימה יומן ורשיי ששל הדיים הבירות חים. אבל ה יייף הלכות סית). **אבל** יתירות לית לן בה אלא גורדן, שחסירות כשמגיהן מחזי